

Ferran Sendra retrata l'essència del rock al llibre 'Rocks on the Road'

El fotògraf barceloní acaba d'editar un llibre on, a més de repassar concerts dels darrers 40 anys, també busca els orígens i els espais mítics on es van crear els himnes del rock

Ferran Sendra | Juan Miguel Morales

Roda el món i torna al *Born To Run*. En Ferran Sendra (Barcelona, 1958) fa més de 40 anys que fotografia tota mena de concerts i espectacles. Vinculat als seus inicis al diari Avui i en les darreres dècades a El Periódico, ha tingut el seu accés a les famoses tres-primeres-sense-flash dels més grans concerts que han passat pel país. El seu ull privilegiat ha sabut captar els grans mites de la història del rock, moments inesborrables en la memòria dels aficionats.

Però en el seu llibre *Rocks On The Road* (Arola Editors, 2020) ha volgut anar més enllà, i en diversos viatges als Estats Units i Anglaterra, ha anat a buscar els orígens: a descobrir-nos aquells paratges que van inspirar **Bruce Springsteen** o **BB King**, a reviuir les fotos d'aquelles portades que miràvem embadalits mentre escoltàvem per primer cop el *Hotel California* dels **Eagles** o el *Ziggy Stardust* de **Bowie**. Endinsar-se a *Rock on the Road* és fer-ho en la història del rock, en la seva mitologia i la seva iconografia bàsica, a més d'una oportunitat de recordar concerts mítics viscuts principalment a la ciutat de Barcelona. En parlem amb Sendra.

Quatre dècades fotografiant concerts. Segueixes amb la mateixa il·lusió, o cada cop esgota més?

Una mica les dues coses. Sense il·lusió i ganes és difícil aguantar tant de temps fent qualsevol

cosa. Jo diria que en algun moment es va convertir en un vici: és com fumar, que no ho deixes i no en saps el perquè. Amb els concerts em passa el mateix. Però has de tenir clar que encara que no t'interessi la foto que fas a **Pimpinela**, ha de ser tan bona com la que vols fer a **Mink DeVille**, perquè totes les fotos que fas són per publicar en mitjans de més o menys gran tirada. Jo no soc un 'fotògraf de concerts', m'agrada fer-ho i això m'ha portat a fer-ne molts, però sempre he treballat per a diaris d'informació general i els concerts ha sigut el que he fet com part de la feina del dia. No em puc ni imaginar el material que tindria si hagués treballat per a un mitjà especialitzat. El que esgota és aquesta sensació d'estar sempre molestant, amb cada vegada més condicions absurdes. I sort en tenim de la gent de premsa que ens ajuden si poden... De fet, això ara ja passa a totes les especialitats: els fotògrafs esportius cada cop tenen més problemes per entrar als estadis, els polítics si poden tiren de *pool*, a la policia li és igual que vagis identificat, etc...

Quant de temps t'ha portat recopilar totes aquestes imatges? Quants viatges?

Això ho he anat fent tant a poc a poc que ni me n'he adonat; no tinc la sensació que hagi estat treballant en això tant temps. Quan t'agrada el que fas, no mires ni el rellotge ni el calendari. Vas fent fins que un dia pares i mires què tens. Tant les fotografies dels concerts com de les localitzacions han estat un procés de realització lent, i no va ser fins al 2018 que em vaig plantejar intentar fer alguna cosa. Ja tenia molt material fet i vaig tornar un parell de cops als Estats Units i a Anglaterra per acabar-ho, em faltaven coses de la ruta del Mississipí i també a Coney Island. No sé quants viatges han estat en total, hi he anat sempre que he pogut, perquè hi ha coses que no les trobes, altres ja no existeixen... Ha sigut laboriós, però molt divertit. Vaig estar tot el 2019 treballant en la posada en pàgina i va ser just tancar-ho tot amb l'editorial quan ens va enxampar el confinament. Tot s'ha endarrerit uns mesos, així que he aprofitat per muntar un vídeo i una web.

Video: http://www.youtube.com/watch?v=SNvh_T_EnZ4

És també el llibre de la teva vida?

Segurament. Res del que pugui fer a partir d'ara no em portarà tant de temps ni ho faré amb tantes ganes. Aquest és el tercer llibre. Després de *BCN Rock* (Arola Editors, 2008) i *Catalans del segle XX* (Arola Editors, 2013), amb *Rocks on the Road* he tancat un cercle. He estat tota la vida mirant on van ser fetes les portades dels discos que m'agradaven, les contraportades, els llibrets amb fotos que s'inclouen dins els àlbums, les històries que amaguen les cançons, mirant documentals, llegint biografies... M'ho anava apuntant tot i planificava rutes que fossin més o menys fàcils de fer en cotxe. No és un llibre de concerts (que hagués sigut el més fàcil i previsible) i tampoc de portades de discos. He intentat que quedi clar en la portada del llibre: el Cadillac Ranch, a Texas, és un tema emblemàtic, però sense una foto clara a cap àlbum. Les fotos que més m'agraden són les que pots associar a més d'una cançó o artista.

També hi ha un recorregut per cases on han viscut algunes de les estrelles del rock com **Mick Jagger**, **Keith Richards**, els quatre **Beatles** a Liverpool, **Freddie Mercury**, **Jimi Hendrix**, **Bob Dylan**, **Elvis Presley**... El llibre l'obro amb Londres i el tanco amb Nova York, que són els dos llocs clau, juntament amb Chicago, Los Angeles i San Francisco. La resta és un recorregut per 25 estats, moltes milles buscant les terres de **Woody Guthrie**, els paisatges de **JJ Cale**, les carreteres de **ZZ Top** i el Mississipí de **Pete Seeger**. Hi ha llocs on no se t'acut anar si no és per una cosa com aquesta: New Mexico, Colorado, Iowa, Idaho o Montana. Quan has estat davant la casa d'infantesa de **Wanda Jackson** a Oklahoma i després la veus a ella en concert a Barcelona, se't crea com una connexió especial i ho gaudeixes més.

ROCKS ON THE ROAD

FERRAN SENDRA

INTRODUCCIONS DE DANIEL FORTES, DAVID CASTILLO, JORDI VIDAL SABATO & JORDI BIANCHIETTO

Portada del llibre 'Rock on the Road'

Amb un arxiu tant inabastable, com has fet la tria? Ha estat dolorós?

He hagut de deixar moltes coses fora, algunes són al vídeo o a la web. Amb els descartats i *outtakes* en podria fer un altre, no tant amb el material de concerts com amb les localitzacions, que m'interessen més. Sempre he pensat que les fotos de concerts són el que són i no donen per gaire més: són fotos fetes per acompanyar les cròniques i aquí també les faig servir només per acompanyar les altres. No vull treure importància a les fotos dels directes, però el llibre no va d'això. He volgut anar als llocs on s'han inspirat els músics i les bandes per compondre tots aquests temes emblemàtics del rock i del blues, una mica com per veure i viure els orígens d'on va sortir tot. El San Francisco dels **Grateful Dead**, el Nova York de **Lou Reed**, la Califòrnia dels **Eagles**, els llocs de **Bruce Springsteen** a New Jersey... Una gran quantitat de temes inspirats en els paisatges de Tennessee, Louisiana, Texas, aquelles carreteres, cotxes, trens. Les cançons les escoltes d'una altra manera quan hi has estat.

Fulls de contacte, rodets, revelatges, còpies en paper... Enyores l'era analògica? Et vas adaptar ràpid al digital?

No enyoro la fotografia analògica, però vaig tenir la sort de viure-la. Treballo ara igual que abans: disparo poc, no faig la foto si no la tinc clara. Tampoc soc un malalt de la tecnologia i la meitat de les opcions de càmera que ofereixen les digitals no sé ni per a què serveixen. Abans això tenia una part 'd'ofici' que s'ha perdut, havies que tenir molta fe amb tu mateix per tenir clar que tenies la

foto, que l'havies exposat bé i enfocat. Estaves més estona per veure el resultat que disparant. Vam canviar el Tri-X per una targeta de memòria i el gra pels píxels. No sé si hi hem sortit guanyant o perdent, però les còpies que conservo en analògic tenen un aspecte que m'agrada molt; el gra a vegades empenyava, però menys que els píxels. En tot cas, ara tot es més fàcil i pràctic, qui vulgui reivindicar altres èpoques i instal·lar-se en la nostàlgia, perd el temps.

La part bàsica del llibre està dedicada a les estrelles més rotundes del rock. Hi pot haver algun altre projecte amb bandes i artistes més actuals o amb grups catalans i/o espanyols?

És que les estrelles més rotundes del rock, ho són per alguna cosa. Sempre m'han agradat els 'dinosaures' del rock, té nassos que després 50 anys, els **Stones** segueixin sent cap de cartell i omplint estadis a tot el planeta... Quan els vaig veure el 1976 creia que ja els 'pillava' tard. Cadascú es queda amb el que ha viscut més intensament, i aquests artistes són amb els que vaig créixer i m'hi he quedat una mica. Però només és una percepció meva, hi ha moltes bandes actuals molt potents amb qui em costa connectar. A *Rocks on the Road* he volgut posar els que més m'han influït, bàsicament Rock i Blues en majúscules; no hi ha les dives del pop, ni els 'indies', ni coses rares ni experimentals. Tinc material suficient per poder plantejar-me fer alguna cosa amb les fotos de totes aquestes bandes més noves, però de moment ni tinc res previst ni sabia per on començar. Amb grups i músics catalans alguna vegada he pensat a fer alguna cosa, però mai no ha passat de ser una idea.

Rocks On The Road són 368 pàgines d'emocions viscudes, de fotografies de qualitat indiscutible, fetes des de la màxima passió pel rock and roll. Les fotos referents a cançons o influències venen acompanyades per un codi de Spotify que et transportarà immediatament a la banda sonora de la imatge. Aquesta voluminosa i rotunda obra es pot trobar a les millors llibreries i botigues de discos.